

ת"פ 32546/04/16 - מדינת ישראל נגד אלי מיכאלי

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 32546-04-16 מדינת ישראל נ' מיכאלי

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
אלי מיכאלי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של התפרצות לדירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום ביום 11.3.16 בשעה 15:00 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירתה של המתלוננת בכך שפתח את דלת רשת הכניסה, שהייתה סגורה אך לא נעולה, וגנב מכשיר טלפון נייד וכן סכום כסף בסך של 400 ₪ (להלן - התיק העיקרי).

הנאשם צירף תיק נוסף (ת"פ 56732-02-16) שעניינו החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל כולל של 6.783+/-0.329 גרם נטו וזאת שלא לצריכתו העצמית (להלן - התיק המצורף). בשל התיק המצורף, הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכתו העצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) לפקודת הסמים.

תסקירי שירות המבחן

2. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר רב של תסקירים וזאת לאורך תקופה ארוכה בה התנהל התיק. משיקולים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה על אודות נסיבות חייו הקשות של הנאשם, ובתמצית יאמר כי מדובר בנאשם שמזה שנים רבות מכור לסמים, לחובתו עבר פלילי בעבירות רכוש, סמים ואלימות והוא ריצה בעבר שלושה מאסרים בפועל.

3. ביום 24.7.16 שולב הנאשם בטיפול במסגרת קהילת "הדרך" וזאת במסגרת הליך המעצר. ההליך הטיפולי ידע עליות ומורדות ושירות המבחן התרשם כי על אף זאת, הנאשם עובר הליך טיפול משמעותי. הנאשם שהה בקהילה

עמוד 1

הטיפולית כעשרה חודשים וסיים בהצלחה את הטיפול. בשלב זה היה אמור הנאשם לעבור להתגורר בהוסטל (וזאת כחלק מהטיפול) אך עם כניסתו להוסטל התגלו קשיי הסתגלות, והנאשם לא סיים את שהותו במקום כפי שתוכנן עבורו בתוכנית הטיפול. חרף זאת, הנאשם לא זנח את ההליך הטיפולי והוא שולב בהליך טיפולי במסגרת "בית אלמוג" - מרפאה לטיפול בנפגעי התמכרויות. מדיווח שנמסר לשירות המבחן עולה כי הנאשם מתמיד בהליך הטיפולי ומגלה מוטיבציה לשינוי. בתסקיר המסכם (וסה"כ הוגשו תשעה תסקירים על פני כשנה וחצי) ציין שירות המבחן כי הנאשם מתמיד בטיפול באמצעות תחליף סם, נמצא כי הוא נקי מסמי רחוב, מתגורר בדירה שכורה ועובד לפרנסתו. שירות המבחן התרשם כי הטיפול במסגרת "בית אלמוג" יעיל ומשמעותי עבורו ולאור כך המליץ על הטלת צו מבחן למשך שנה, הארכת המאסר המותנה וחתימה על התחייבות.

טיעוני הצדדים לעונש

4. הטיעונים לעונש נשמעו בשני מופעים. הראשון היה ערב כניסת הנאשם להוסטל, ובסיומם קיבלתי את עמדת המאשימה לפיה ראוי להמתין עם גזר הדין על מנת לבחון את השתלבות הנאשם בהליך זה. כאמור, בשלב זה הוסטל ההליך הטיפולי ממסלולו, ולכן חלף פרק זמן נוסף עד אשר נשמעו טיעונים משלימים לעונש. אסקור להלן את טיעוני המאשימה לעונש כמכלול.

ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשי הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם, ובהם שמירה על בטחון הציבור. כמו כן נטען כי הנאשם לא השיב את הרכוש שגנב מהמתלוננת. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה במקרים דומים, והציע מתחם עונש הנע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל. יצוין כי המאשימה הזכירה מתחם עונש אחד, הגם שמדובר בבירור בשני אירועים נפרדים במסגרת שני כתבי אישום שונים.

ביחס לעונש הראוי לנאשם הגישה המאשימה את גיליון הרשעותיו (ע/1) וטענה כי ענישה קודמת לא הרתיעה אותו. כן צוין כי תלויים ועומדים נגדו מאסרים מותנים (ע/2). לאור כך, עתרה המאשימה לעונש מאסר ברף העליון של המתחם, תוך הפעלת עונשי המאסר המותנים באופן מצטבר. כן ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, ולנוכח התיק המצורף עתרה המאשימה לפסילת רישיון הנאשם.

5. ההגנה ביקשה לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו המידית בשני התיקים מושא ענייננו וכן את הליך השיקום הארוך שעבר. צוין כי חלפו למעלה משנתיים מאז הגשת כתב האישום בתיק העיקרי, ובתקופה ממושכת זו השתלב הנאשם בהליך גמילה משמעותי, לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים, ושירות המבחן המליץ על העדפת האפיק השיקומי. נטען כי פני הנאשם לעבר חיים נורמטיביים, הוא שוכר דירה ועובד לפרנסתו. על כן, ביקשה ההגנה לסטות לקולה ממתחם הענישה ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשם בדברו האחרון סיפר על אודות חייו הקשים, וכי כיום הוא עושה מאמצים רבים על מנת לשוב לחיים נורמטיביים. הנאשם הדגיש כי הוא עובד לפרנסתו וממשיך בטיפול במסגרת "בית אלמוג".

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ג' לחוק העונשין.

כאמור לעיל, הצדדים לא טענו כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מכתבי האישום בהם הודה הנאשם, וסברתי כי מאחר ומדובר בעבירות שונות; אשר בוצעו ללא סמיכות זמנים (בהפרש של כ-7 חודשים); במקומות שונים; וללא תכנית עבריינית אחת משותפת, לא מתקיים מבחן הקשר ההדוק כנדרש בפסיקה, ולכן יש לקבוע מתחם שונה לכל אירוע, היינו לכל כתב אישום (ראה: ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.15); ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14); ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.15); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא ואח' נ' מדינת ישראל** (23.6.15)).

7. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה - פריצה לדירת מגורים, פוגעת בקניינם של הבעלים ובנוסף, גורמת היא לפגיעה קשה בשלוות נפשם ובזכותם לחוש בטוחים בביתם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08):**

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

הערכים המוגנים בבסיס העבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית - הסכנות הטמונות בהחזקת סם מסוכן מסוג הירואין, שלא לשימוש עצמי בלבד, ידועות ואין צורך להכביר מילים על הנזקים העקיפים והישירים שעלולים להיגרם לחברה ולפרט מעבירות הסמים (ראה: ע"פ 11220/03 **פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.05); ע"פ 4484/05 **שנב נ' מדינת ישראל** (8.8.2006); ע"פ 10228/05 **רובאעי נ' מדינת ישראל** (26.6.2006); ע"פ**

3578/12 **עזמה נ' מדינת ישראל** (17.1.13); רע"פ 7996/12 **יוסף נ' מדינת ישראל** (23.1.13)). כמו כן, הצורך בסם, מוליד מספר נזקי משנה ובהם נזקים לגופו של המשתמש בסם, ובעקיפין גם לשלום הציבור, בשל כך שלא אחת מכורי הסם מבצעים עבירות רכוש על מנת לממנו.

8. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** - ביחס לעבירות בתיק העיקרי אציין כי ההתפרצות בוצעה בשעות היום ולכן היה קיים סיכוי ממשי להיתקלות בדיירי הבית, על כל המשתמע מכך. לצד זאת אציין שלא מדובר היה בפריצה אלימה, אלא בפתיחת דלת שלא הייתה נעולה. ביחס לנזק שנגרם אציין כי הנאשם גנב מכשיר טלפון סלולרי, אותו לא השיב עד היום. לגבי מכשירים סלולריים חכמים צוין לא אחת כי בימינו, מכשיר זה אינו עוד מכשיר טלפון בלבד, אלא מחשב המכיל מידע רב על אודות בעליו. גניבה של מכשיר מסוג זה, אפוא, מגלמת בתוכה פוטנציאל נזק של ממש, לא רק בהיבט הכלכלי, אלא היא כוללת היבטים של פגיעה קשה בפרטיות, בשל התכנים השמורים בו, ולעיתים נדרש אף שחזור של החומר האבוד (ע"פ 8627/14 **נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל** (14.7.15)).

ביחס לעבירות הסמים בהן הודה הנאשם במסגרת התיק המצורף, אציין כי סם ההרואין הוא אחד הסמים הקשים, המכונה גם "סם מוות" (ראו: ת"פ 50105-10-12 **מדינת ישראל נ' סאמי גזאוי** (14.10.13)). במקרה שלפנינו החזיק הנאשם בכמות בלתי מבוטלת של סם (6.783+/-0.329 גרם נטו) והודה כי מדובר בהחזקה שלא לשימוש עצמי בלבד ומכאן שהנזק שצפוי להיגרם מביצוע העבירה גדול אף הוא.

9. מדיניות הענישה-

ביחס לתיק העיקרי-לא אחת נקבע כי יש להחמיר בעונשם של עברייני הרכוש, לרבות אלה המתפרצים לבתיהם של אחרים. עבירות אלו שהיו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל**, תק-על 2008(1), 3448, 3449 (2008)). מעבר לנזק הכלכלי שעבירות אלו גורמות לפרט ולחברה בכללותה, הרי שמדובר בחדירה בוטה למבצרו של אדם, מקום בו הוא אמור להרגיש בטוח יותר מכל ומדובר בפגיעה קשה בפרטיותו, בשלוותו ובתחושת הביטחון האישי שלו (רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11)).

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.10), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.10), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת ישראל** (4.3.11), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב** (8.7.18), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל** (13.01.15), בו הורשע נאשם בשני אירועים של התפרצויות לדירות

וגניבות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.17), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; ת"פ 39297-02-18 **מדינת ישראל נ' ערני** (27.6.18), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והחזקת סם שלא לצריכה עצמית 16 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים;

מנגד, קיימים גם מקרים בהם הוטלו עונשים שלא כללו מאסרים בפועל, אלא לריצוי בעבודות שירות, בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות. ראה: עפ"ג 44274-01-12 **גליקסמן נ' מדינת ישראל** (21.2.13); ע"פ 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן** (13.6.13); ע"פ 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (11.7.13); ת"פ 27447-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** (13.6.13); ת"פ 39168-07-17 **מדינת ישראל נ' כהן** (20.6.18);

ביחס לתיק המצורף -

מדיניות הענישה ביחס לעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית משתנה ממקרה למקרה ותלויה בין היתר בסוג הסם, בכמות, ובנסיבותיו של הנאשם (עבר פלילי, שיקום, תסקיר וכיוצא). לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 747/14 **אלי לוי נ' מדינת ישראל** (11.2.14) בו הורשע נאשם בהחזקת סם מסוג הרואין במשקל של 5 גרם ו-0.095 גרם ונגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 7572/12 **הוזייל נ' מדינת ישראל** (23.10.12) בו הורשע נאשם בעבירות של החזקת סם שלא לשימוש עצמי והפרעה לשוטר, בכך שהחזיק 8 יחידות של סם מסוכן מסוג הרואין במשקל כולל של כ-5.3 גרם נטו ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 27588-07-16 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (6.11.16) בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת 3.3 גרם של סם מסוג הרואין ונגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים כך שסה"כ ירצה 20 חודשי מאסר. ערכאת הערעור הקלה בעונשו באופן זה שחלק מהמאסרים המותנים הופעלו בחופף, ולא במצטבר כפי שנגזר עליו בבית משפט קמא; ת"פ 22160-02-14 **מדינת ישראל נ' אביקסיס** (11.11.14) בו נידון נאשם שהחזיק 4 גרם של סם מסוג קוקאין ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות; עפ"ג 42943-08-11 **בן שושה נ' מדינת ישראל** (24.11.11) בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת כ-7 גרם של סם מסוג הרואין ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 26655-04-14 **חמדאן נ' מדינת ישראל** (10.9.14) בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל של 5.24 גרם ונגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל; ת.פ. 46051-06-15 **מדינת ישראל נ' יוסי בג'רנו** (20.9.16) בו נידון נאשם שהחזיק 5 גרם קוקאין שלא לשימוש עצמי ונקבע מתחם ענישה הנע בין 4 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא התיק העיקרי, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל. ואילו מתחם העונש ההולם את העבירה מושא התיק המצורף, נע בין מספר חודשי מאסר, שניתן לשאת בהם בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

11. קביעת עונשו של הנאשם מעמדת בין שני השיקולים המנחים בענישה - הלימה ושיקום. המעשים שביצע הנאשם חמורים, וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. עברו של הנאשם מחמיר וכולל עבירות רכוש, סמים ואיומים. לחובתו מאסרים מותנים בני הפעלה. מכלול נתונים זה תומך, בהיעדר נסיבות חריגות, בהטלת עונש מאסר משמעותי, תוך העדפת שיקולי ההלימה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהשינוי המשמעותי שעבר ועודנו עובר הנאשם; מההליך הטיפולי בו הוא נתון; מגמילתו מסמי רחוב; וכן מכך שלא נפתחו נגדו תיקים חדשים מאז ביצוע העבירות שבנדון, תקופה של מעל לשנתיים.

12. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע לאחרונה כי "במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40ד' לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה... מבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפולי מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א)" (ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.18)), פסקאות 23-25 לפסק דינה של כבוד השופטת ברק-ארז).

13. אומר כבר עתה כי סבור אני שיש לקבל את עמדת שירות המבחן ולהעדיף בעניינו של הנאשם את האפיק השיקומי. מדובר בנאשם הנעדר כל תמיכה משפחתית ואחרת. תקופה לא מבוטלת הוא היה דר רחוב. בכוחות מרשימים הוא הצליח לעבור הליך טיפולי קשה ותובעני. אין מדובר בעניין של מה בכך וכל העוסקים במלאכה יודעים עד כמה קשה היא גמילה מסמים. אכן, לעיתים חומרת העבירה תביא למסקנה לפיה יש להעדיף את עקרון ההלימה על פני שיקומו של נאשם, שכן שיקומו של נאשם אינו חזות הכל ויש שנכון להעדיף שיקולים אחרים (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.16)). עם זאת, במקרה זה נראה כי מדובר בנאשם המצוי כיום "במקום אחר". מזה כשנתיים הוא מתמיד בהליך טיפולי קשה, אשר הביא לשינוי חשיבה והתנהגות. בית המשפט ליווה את הנאשם תקופה ארוכה, ואכן ניתן היה להתרשם מהשינוי שעבר. הנאשם נקי מסמים תקופה ארוכה מאוד. לראשונה בחייו הוא מנהל חיים נורמטיביים, הוא עובד ומתגורר בדירה ששכר. גורמי הטיפול התרשמו כי קיימת בנאשם מוטיבציה לשינוי ולבניית אורח חיים נורמטיבי ויציב. נתונים אלו תומכים בבירור במסקנה לפיה קיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום משמעותיים, אשר מצדיקים חריגה ממתחם הענישה.

14. זאת ועוד, ללא חריגה ממתחם הענישה, מתחייבת שליחתו של הנאשם למאסר לתקופה ארוכה (בשל מתחמי הענישה שנקבעו, לא כל שכן לאור המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו). תוצאה זו אינה ראויה בעיני והיא תוריד לטמיון את הישגיו של הנאשם עד כה ויש להימנע מכך. שירות המבחן המליץ לשלב את הנאשם בצו מבחן, וראיית חשיבות של ממש בשילוב הנאשם בהליך טיפולי ארוך טווח הכולל גורם מפקח. עונש מאסר בכליאה לא יאפשר הטלת

צו מבחן ולאור חשיבות המשך ההליך הטיפולי, ראוי בעיני להימנע משליחת הנאשם למאסר בכליאה.

15. אציין עוד כי תמיכה בהליך שיקומו של הנאשם תניב תוצאה חיובית לא רק עבורו אלא גם עבור החברה. הנאשם ניהל אורח חיים התמכרותי זה שנים רבות, ואולם התמונה הכוללת היא של נאשם שחרף הקשיים שעבר, בחר להיאבק בהתמכרותו וכיום נראה שעומד בפני אדם אחר. אין צורך לשוב להכביר מילים על הקושי להיגמל מאורח חיים התמכרותי. אין גם צורך לשוב ולציין את התועלת החברתית הצומחת משיקומו של נרקומן, בכך שנקטע מעגל הקסמים "סמים - פשע". לעניין זה ראיתי להפנות לדברים הבאים:

"הישג שיקומי זה הוא נדיר במקומו, במיוחד מקום שמדובר בגמילה מסמים. על שום נדירותו וייחודו, בולט הצורך לתת לו משקל נכבד במסגרת שיקולי הענישה, וזאת מכמה בחינות: ראשית, מבחינת האינטרס הציבורי בהגנה על שלום הציבור ובטחונו, שיקומו של עבריין מועד תורם לקיומה של ציפייה כי לא יחזור לעולם הפשע. ציפייה זו מקדמת את טובת הציבור ומתיישבת עם אינטרס חברתי רחב. שנית, מבחינת העברין, השיקום המוצלח פותח בפניו אופקי-חיים חדשים... ושלישית, מבחינת שירותי השיקום והרווחה, חשוב לטעת את התודעה כי יש טעם ותוחלת בהשקעת משאבים חומריים ואנושיים בפעולות שיקום עבריינים, וכי מקום שפעולות אלה מניבות פרי, ישנה התחשבות בכך בתהליך הענישה ... בנסיבות האמורות, הצורך לשמר את תוצאות שיקומו של המערער בשל מיגוון ההיבטים האמורים עשוי להכריע אף את שיקולי הענישה המסורתיים - הגמול וההרתעה; עם זאת, בכל מקרה, יש לשלב את השיקולים הנוגדים בענישה לנוסחה מאוזנת ומידתית שתייחס את המשקל היחסי הראוי למיגוון השיקולים וההיבטים מבחינת אינטרס הציבור ואינטרס הפרט כאחד". (ע"פ 8092/04 **ישראל חביב נ' מדינת ישראל** (10.9.06)).

16. סיכומי של דבר: נסיבות המקרה הכוללות ובהן נסיבות חיון; חלופי הזמן; ההליך שעבר; והמלצת שירות המבחן, תומכות במסקנה לפיה נכון לאפשר לנאשם להמשיך בהליך השיקומי ולסטות בשל כך ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 4944/15 **חסדי חן שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל** (4.2.16)); ע"פ 779/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (12.4.15)).

למקרים בהם הועדף הפן השיקומי בעבירות התפרצות, ובית המשפט נמנע מהטלת מאסר בפועל, ראו: עפ"ג 6507-08-13 **וקנין נ' מדינת ישראל** (13.2.14); ע"פ 23718-12-12 **איסקוב נ' מדינת ישראל** (10.10.13); ע"פ 30269-08-13 **מדינת ישראל נ' סלאח** (17.12.13); ע"פ 31064-08-13 **מדינת ישראל מ' שרית יחיאלוב** (9.1.14)).

17. נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים. לכן, לצורך הארכתם עלי להימנע מהטלת עונש מאסר כלשהו, ולו על תנאי (סעיף 56 לחוק העונשין). תוצאה זו אפשרית שעה שהגעתי למסקנה כי ראוי לחרוג ממתחם הענישה בעניינו של הנאשם ולהימנע מהטלת עונש מאסר כלל (רע"פ 1441/14 **האבט חמיס נ' מדינת ישראל** (9.12.14)). כמו כן, לצורך הארכת המאסרים המותנים, יש להשתכנע כי לא יהיה צודק להפעילם וזאת "מטעמים

שיירשמו". בשל הנימוקים שפורטו לעיל, שוכנעתי, כאמור, כי לא יהא זה צודק (ונכון) להורות על כליאתו של הנאשם. ראוי: "על-פי מצוות החוק, הארכת תקופת תנאי אפשרית 'מטעמים שיירשמו... אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי' [...] שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה" (רע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (14.9.2009)).

18. ודוק: אכן, בשל אורכו של אחד מהמאסרים המותנים לא ניתן לשקול הטלת עונש לנשיאה בעבודות שירות. ואולם, אין בכך משום הקלה נוספת לנאשם, שכן ממילא סבור אני כי עונש בעבודות שירות יהא הכבדה בלתי רצויה על הנאשם. מדובר באדם חלש יחסית, נעדר מעגלי תמיכה, אשר ניתן להגדירו כחי "מהיד לפה". סבור אני כי הטלת עונש בעבודות שירות ימנע ממנו להמשיך בעבודתו והרעה במצבו הכלכלי עלולה לפגוע בהליך השיקומי. לאור כך, גם אם ניתן היה להטיל עונש בעבודות שירות, היה מקום להימנע מכך.

19. אשר על כן, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מחליט לחרוג ממתחם הענישה מטעמי שיקום ומטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מורה על חידוש המאסרים המותנים בני 8 חודשים ו-4 חודשים, שהוטלו על הנאשם בת"פ 22159-05-13 (גז"ד מיום 9.7.13) וזאת למשך שנה מהיום.

ב. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים. הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בתיק העיקרי, ע"ת מס' 13, בסך של 1500 ₪. הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים שווים ורצופים מיום 1.9.18 במזכירות בית המשפט. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי חשבון הבנק של המתלוננת ותביא לידיעתה תוכנו של גזר הדין.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים. מובהר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה שברשותו, או תחליף, על מנת שמניין הפסילה יחל ואולם מובהר כי תחילת הפסילה היא מידית.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

בחלוף תקופת הערעור, אני מורה על השמדת המוצג - סמים.

יש להמציא את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ' אב תשע"ח, 01 אוגוסט 2018, במעמד הצדדים.